

[Damsgaard.]

Hansson. Jeg vil ikke på forhånd benægte, at det måske kan være et nok så interessant emne; men kan det dog ikke gå an at overlade denne opgave til svenskerne?

Så kommer jeg til ændringsforslagene uden for betænkningen.

Kulturministerens 2 ændringsforslag på blad nr. 268 vil jeg anbefale at stemme for; de drejer sig om den omtalte kunstnerstøtte. Jeg vil være med til at yde det, som loven om Statens Kunstfond forudsætter, men jeg vil ikke være med til at gå ud over lovens rammer bortset fra den ene statsydelse på 10.000 kr., som ventes at falde bort ved ledighed.

De af finansministeren stillede besparelsesforslag vil jeg anbefale at stemme for. Jeg har ofte været inde på dette emne ved tidligere finanslovdebatter. Det kan selvfølgelig altid diskuteres, om det er de rigtige områder, de enkelte fagministre foreslår at spare på. Der er enkelte områder, som jeg er endog meget betænkelig ved, for det er jo anlægsbudgetterne, der særlig har måttet holde for. Men det samlede budget på dette område var formentlig også så stort, at der ikke var mulighed for at realisere det hele. Vi må bare ikke, når vi skal finde frem til disse besparelsers placering, glemme egnsudviklingshensynet. Vi havde vel nok ventet, at en større del af besparelserne havde fundet sted på driftsbudgettet.

Landbrugsstøtten i § 11 på de 310 mill. kr. vil venstre naturligvis stemme for; men vi venter i øvrigt, at der kan ske forhøjelser af dette beløb, når landbrugslovene kommer til særskilt behandling i folketinget.

Når de ændringsforslag, som buketbehandlingen i går har affødt, nemlig ændringsforslagene til §§ 1 og 2, kommer til afstemning, vil jeg anbefale, at man i overensstemmelse med, hvad venstre gjorde i går, stemmer for nr. 2, 3, 12, 13 og 15 og undlader at stemme ved afstemningen om de øvrige numre under de to paragraffer.

Endelig vil jeg med de undtagelser, jeg har nævnt, anbefale, at man stemmer for de af ministeren i tillægsbetænkningen stillede ændringsforslag og imod de af socialistisk folkeparti stillede ændringsforslag.

Til sidst vil jeg anbefale at stemme for finanslovsforslaget for 1965-66.

Thestrup: På mit partis vegne skal jeg gøre nogle bemærkninger til tillægsbetænkningen til finanslovsforslaget og til de til tredje behandling stillede ændringsforslag.

Så kort tid efter en storpolitisk debat finder jeg ingen anledning til her at gå nærmere ind på det, som mit partis medlemmer af finansudvalget sammen med venstres medlemmer af finansudvalget har udtalt i tillægsbetænkningen om regeringens almindelige politik. Jeg vil dog gerne tilføje følgende:

Arbejdet i finansudvalget drejer sig ikke om de lovbestemte udgifter, som vi jo ikke kan træffe bestemmelse om dér. Det er dog sikkert navnlig på dette område, at der bør sættes ind, hvis man skal nå frem til betydelige besparelser på statsbudgettet.

Jeg har tidligere foreslået, at man gik disse udgifter igennem. Nu er der jo nedsat en kommission til at gennemgå den sociale lovgivning, bl. a. også for at finde frem til besparelser — naturligvis uden at forringe den sociale standard. På en lang række af de øvrige områder burde man foretage en lignende gennemgang af lovgivningen. Vi har i årene siden krigen haft en så vidtstrakt lovgivning på næsten alle områder, og den har ofte måttet foregå i et så hurtigt tempo, at det er ganske utænkeligt, at der ikke skulle være fejl eller overlapninger. Jeg kan naturligvis ikke her sige, hvor disse fejl er. Det er jo netop det, man skulle finde frem til ved en gennemgang som den, jeg taler om.

Overtoldinspektør Damsgaard Hansen har i en artikel i Berlingske Tidende givet udtryk for, at statsadministrationen ikke bør medvirke til en sådan gennemgang, da de fejl og overlapninger, der er i lovgivningen, efter hans opfattelse alene skyldes folketinget og ikke administrationen. Det er naturligvis rigtigt, at de fejl, der findes i lovgivningen, skyldes lovgivningsmagten; men dels er lovgivningsmagten jo ikke folketinget alene, men kongen og folketinget i forening, og da kongen jo udøver sin magt gennem sine ministre, kan den udøvende magt ikke gå fri for ansvar; dels — og det er langt det vigtigste for mig — er det ikke så meget spørgsmålet om, hvem fejlene skyldes, som spørgsmålet om, hvordan de kan rettes, der har betyd-